

Arrest

nr. 280 011 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SNICK
Frenchlaan 8
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LEIRE, loco advocaat M. SNICK, en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Onder de naam E.I. treedt verzoeker op 28 maart 2003 in België in het huwelijk met mevrouw E.P., die de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker dient op 7 april 2003 een aanvraag in tot vestiging, die wordt goedgekeurd. Uit het huwelijk van verzoeker en zijn Belgische echtgenote worden drie kinderen geboren, met name in 2003, 2006 en 2008.

1.2. Op ongekende datum verkrijgt verzoeker, nog steeds onder de naam E.I., de Belgische nationaliteit.

1.3. Tegen verzoeker wordt op 21 december 2012 een Europees aanhoudingsbevel uitgevaardigd door de Italiaanse autoriteiten wegens een *“levenslange gevangenisstraf, opgelegd door het arrest van het Hof van assisen te Piacenza dd. 22/11/2001 en bevestigd in hoger beroep door het Hof van assisen te Bologna dd. 06/11/2002, betrokkene dient zijn straf nog volledig te ondergaan.”*

1.4. In de loop van 2015 komt de werkelijke identiteit van verzoeker aan het licht. Zijn valse identiteitsdocumenten, waaronder zijn Belgische identiteitskaart, worden in beslag genomen.

1.5. Verzoeker wordt op 17 augustus 2015 onder aanhouding geplaatst voor uitlevering aan Italië. De kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep van Gent bevestigt de uitvoerbaarheid van het Europees aanhoudingsbevel met die wijziging dat de overlevering afhankelijk wordt gesteld van de voorwaarde dat verzoeker, na te zijn berecht, naar België wordt teruggezonden teneinde hier de straf of de veiligheidsmaatregel te ondergaan die tegen hem in Italië is uitgesproken. Verzoeker wordt op 20 oktober 2015 uitgeleverd aan Italië.

1.6. Op 15 juni 2016 wordt verzoeker door het Hof van Assisen van Bologna, Italië, definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar voor de feiten gepleegd in 1999, met name *“moord, wegmaken van lijk, vrijheidsberoving-wederrechtelijke vrijheidsberoving door particulier”*.

1.7. Sinds 5 februari 2018 zit verzoeker zijn gevangenisstraf uit in België.

1.8. Op 12 november 2018 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Leper veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor *“oplichting, valsheid in geschriften en gebruik particulieren, valse naamdracht”*. Deze veroordeling handelt over feiten die verband houden met het gebruik van valse identiteitsgegevens in België.

1.9. Op 29 november 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 19 mei 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.11.2021 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [E.]

Nationaliteit: Albanië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, [P.E.B.G.] (RR: [...]), in in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene werd veroordeeld voor volgende feiten:

Op 12.11.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de Correctionele Rechtbank van Leper voor oplichting, valsheid in geschriften en gebruik particulieren, valse naamdracht. Hij gebruikte valse identiteitsgegevens, wellicht om te verhullen dat hij eerder in Italië veroordeeld werd omwille van bijzonder ernstige feiten.

Betrokkene werd immers op 15.06.2016 veroordeeld door het Hof van Assisen te Bologna (Italië) tot een gevangenisstraf van 20 jaar voor moord, wegmaken van lijk, vrijheidsberoving- wederrechtelijke vrijheidsberoving door particulier. Betrokkene werd in Italië bij verstek veroordeeld voor de foltering van en de moord op een prostituee. Haar lichaam werd gedumpt langs de rivier Po en daar teruggevonden. Pas 15 jaar later werd betrokkene door de Italiaanse speurders teruggevonden in ons land. Hij was in 2000 in België genaturaliseerd onder de valse naam die hij sinds zijn veroordeling gebruikte. Betrokkene had sinds 2003 een nieuw leven opgebouwd met vrouw en 3 kinderen. Eind 2015 werd zijn Belgische nationaliteit afgenomen gezien deze op basis van valse naam/documenten werd verkregen.

Gezien de ernst van alle voormelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om aldus bijzonder ernstige feiten van openbare orde te verhullen voor de autoriteiten. Betrokkene vormt een fundamenteel gevaar voor de samenleving.

Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene dient geweigerd worden. Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens in het administratieve dossier, gehuwd met [E.P.] op 28.03.2003. Uit dit huwelijk werden de drie Belgische minderjarige kinderen van betrokkene geboren, respectievelijk op 12.06.2003, 11.06.2006 en 27.03.2008. Desondanks heeft betrokkene zich er in diezelfde periode toch toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn Belgische kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken, betrokkene verblijft sedert 21.03.2000 in België. We kunnen die 22 jaar niet in rekening brengen om te kunnen stellen dat gezien hij 22 jaar in België heeft verbleven, zijn verblijf niet zou mogen geweigerd worden. Hij heeft hier immers verbleven onder valse voorwendsels. Dat is geen bewijs van integratie, wel integendeel.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst.

Wat betreft betrokkenes gezinssituatie betreft, kan dienstig opgemerkt worden dat betrokkene had moeten weten dat het gedrag dat hij stelde, onaanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van regulier verblijf niet ten goede zou komen. Deze beslissing hoeft bovendien niet noodzakelijk afbreuk te doen aan betrokkenes gezinsleven of dat van zijn kinderen. Niets weerhoudt betrokkene er immers van de band met zijn echtgenote en zijn kinderen vanuit het buitenland te onderhouden. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen betrokkene en zijn echtgenote en zijn kinderen opdat de kinderen hun vader met enige regelmaat kunnen zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn voormalige partner en kinderen hem bezoeken in het land van herkomst of elders.

Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015).

Wat betrokkenes economische situatie betreft kan opgemerkt worden dat betrokkene op economisch actieve leeftijd is, hij werkte als metser. Als hij zijn straf heeft uitgezeten, kan hij zich terug op de arbeidsmarkt begeven. Wat betreft de sociale en culturele integratie dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegt. Echter kan er opnieuw op gewezen worden dat betrokkene reeds een correctionele veroordeling heeft opgelopen en dit om bijzonder ernstige feiten te verheimelijken, hetgeen bezwaarlijk als een vorm van integratie kan opgevat worden.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van het welke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de maatschappelijke impact van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor gekozen een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn syntheseseminarie vat verzoeker zijn middel samen als volgt:

“[...] Concluant betreft geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De gemachtigde voor de Staatssecretaris van Asiel en Migratie besliste om concluant geen verblijfstitel te verlenen op basis van het artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Meer bepaald omwille van het strafrechtelijk verleden van concluant oordeelde de gemachtigde van Staatssecretaris dat een verblijf van concluant in België ongewenst zou zijn. Evenwel is een dergelijke beslissing zeer kort door de bocht:

Het is vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor een beslissing tot weigering van verblijf. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Concluant ontkent met klem een gevaar te vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid. Men dient het volledige levensverhaal van concluant zoals vermeld onder “I. Feiten en retroacten” (zie supra.) in kaart te brengen alvorens te oordelen.

Ten onrechte heeft de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening gehouden met het lange tijdsverloop sinds het plegen van voormelde feiten. Nochtans blijkt uit een arrest van 05.07.2018 dat dit een belangrijk element betreft ter beoordeling of een persoon nog steeds een gevaar betreft voor de openbare orde of nationale veiligheid:

“In de bestreden beslissing wordt op basis van het Nederlandse asioldossier vermeld “dat zeer minutieus alle mogelijke argumenten en tegenargumenten in overweging werden genomen alvorens betrokkene overeenkomstig 1F (van het Vluchtelingenverdrag) werd uitgesloten”. In de beslissing wordt ook uiteengezet dat ‘de aard en ernst van de misdrijven waarop artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag betrekking heeft, in samenhang gezien met het tijdstip waarop, de plaats waar en de omstandigheden waaronder deze zijn gepleegd (wezenlijk) verschillen van gewone misdrijven’ waardoor volgens de gemachtigde van de staatssecretaris “de actualiteit van de dreiging die uitgaat van het gedrag van betrokkene en dus het gevaar op recidive, niet aannemelijk moeten worden gemaakt”. Naar aanleiding van de pertinente opmerking in het verzoekschrift dat concluant nooit strafrechtelijk werd veroordeeld, herhaalt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen “dat onder geen enkel beding een verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegestaan, gelet op de bijzonder ernstige feiten van openbare orde, dewelke een blijvend actueel en ernstige bedreiging vormen voor de samenleving”.

De Raad merkt op dat het meermaals poneren dat een uitsluiting op grond van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag “naar zijn aard blijvend actueel” is in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet (en dus van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn) niet volstaat om de door het Hof van Justitie vereiste individuele beoordeling te omzeilen.

Uit het arrest van het Hof van Justitie blijkt immers dat onder andere zou moeten worden nagedaan of concludant voor de feiten, die tot de uitsluiting hebben geleid, al dan niet strafrechtelijk werd veroordeeld, hoeveel tijd er verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen, hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, en of hij thans nog een houding aanneemt die bepaalde fundamentele waarden zou kunnen aantasten. Het is immers slechts na een dergelijk onderzoek, zo blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie, dat een correcte inschatting kan worden gemaakt van de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aanleiding kunnen geven tot een weigering van het verblijfsrecht, aangezien die redenen "gebaseerd (dienen te) zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene" waaruit "een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" uitgaat. Noch uit de beslissing, noch uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat dergelijk onderzoek zou zijn gevoerd." [...]

Uit voormeld levensverhaal (zie supra. "I. Feiten en retroacten" blijkt duidelijk dat de laatst door concludant begane geweldpleging dateert uit 2000, en aldus van minstens 22 jaar geleden. Door het vinden van een stabiele partnerrelatie is concludant tot het besef gekomen dat geweldplegingen verwerpelijk zijn. Sinds 2000 heeft hij zich nooit meer schuldig aan gemaakt aan het plegen van gewelddaden.

De feiten inzake valse naamdracht vonden plaats begin 2003 en inmiddels ook al van méér dan 19 jaar geleden. Concludant pleegde deze feiten inzake valse naamdracht enkel en alleen om zijn verleden (uit 1999-2000) te ontvluchten en aldus uit een vermeend eigen belang, maar zonder de intentie om hiermee de veiligheid van anderen in gevaar te brengen. Zoals reeds eerder gesteld, hebben deze feiten van valse naamdracht ook niemand rechtstreeks schade berokkend.

Thans heeft concludant reeds meer dan 22 jaar geen geweld meer gepleegd of op enige andere manier zijn medeburgers in gevaar gebracht. Integendeel, concludant had een vaste tewerkstelling en droeg bij aan onze maatschappij. Samen met zijn echtgenote bouwde hij een stabiel en liefdevol gezin uit. Zijn leven stond enkel in functie van zijn gezin(sgeluk). Als echtgenoot en vader nam hij alle hiermee gepaard gaande verantwoordelijkheden op zich. Sinds 2000 tot zijn arrestatie in 2015 heeft concludant nooit incidenten voorgehad met de politie of justitie. Sterker zelfs, concludant integreerde zich volledig in onze maatschappij. Men kan dan ook gerust stellen dat concludant sinds zijn huwelijk het parcours liep van een voorbeeld Belg waarbij hem snel de Belgische nationaliteit werd toegekend.

Sinds 17.08.2015 zit concludant zijn gevangenisstraf uit en in de afgelopen 7 jaar heeft hij zich steeds gedragen als een modelgevangene.

Uit geen enkel element blijkt dat het gevangeniswezen concludant nog in staat acht om bepaalde gewelddaden of andere strafrechtelijke feiten te plegen. Ook schat het gevangeniswezen de kans op onttrekking aan zijn straf laag in. Integendeel, net gelet op zijn goed gedrag komt concludant in aanmerking voor penitentiaire verloven, uitgaansvergunningen (stn. 19 en 24) en thans ook voor een voorlopige invrijheidsstelling. Uiteraard zou concludant hiervoor niet in aanmerking komen zo er twijfels zouden bestaan omtrent zijn goed gedrag.

Tevens is concludant formeel tijdens deze 7 jaren van gevangenschap wel degelijk lessen te hebben getrokken uit zijn verleden (van minstens 19 jaar geleden) en zich nooit nog schuldig te zullen maken aan enige vorm van geweldplegingen of andere strafrechtelijke feiten. Dit blijkt ook het adviesrapport van de psychosociale Dienst (PSD) van de gevangenis te Oudenaarde (st. 18-19):

"Betrokkene geeft aan zich niet helemaal thuis te voelen binnen de gevangenis. Hij trekt wel wat op met verschillende Albanezen maar zegt, zoals hierboven al beschreven, hen vooral duidelijk te willen maken dat het plegen van feiten eens moet stoppen, zeker wanneer hij bepaalde mensen steeds terug ziet keren. Hij ervaart dat ze zijn raad vooral weglachen. Verder probeert hij zich zo weinig mogelijk te mengen in ruzies maar zal hij wel trachten mensen uit elkaar te halen zonder geweld. Zelf ervaren wij betrokkene als een hele trotse en nette man. Hij zal zelf nooit conflicten uitlokken maar hij zal zich ook niet laten doen.

In de gevangenis volgt betrokkene reeds geruime tijd begeleiding bij VZW Touché.

Hoewel dit over agressiebegeleiding gaat, stelt betrokkene dat het inhoudelijk nooit over agressie gaat maar over andere onderwerpen die moeilijk voor hem zijn (zijn rol als vader, zijn leven in de gevangenis, moeilijke emoties etc.) (...)"

Ook na de thans bestreden negatieve beslissing omtrent zijn verblijfsrechten in België blijft concludant een correcte houding aannemen. Om die redenen besliste de gevangenis te Oudenaarde dat er geen tegenindicaties voorhanden zijn zodat de lopende uitgaansvergunningen en penitentiaire verloven kunnen worden verder gezet (st. 24).

Besluit: Rekening houdende met voormelde feiten, meer bepaald dat:

- voormelde strafrechtelijke feiten dateren van méér dan 22 en 19 jaar geleden;*
- concludant sinds 2003 een stabiel (gezins)leven heeft uitgebouwd zonder ooit enig incident, maar daarentegen een leven leidde als verantwoordelijke vader en echtgenoot;*
- hij intussen al 7 jaar gevangenisstraf heeft uitgezeten en hij tijdens deze 7 jaar gevangenschap zich steeds onberispelijk - sterker zelfs als een voorbeeldgevangene - heeft gedragen;*

komt het geenszins als bewezen voor dat concludant op heden (actueel) nog een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

[...] Weigeringsbeslissing is in strijd met de criteria zoals bepaald bij art. 43, §2 Vreemdelingenwet.

[...]

Vervolgens stelde de gemachtigde voor de Staatssecretaris van Asiel en Migratie bij zijn beslissingname rekening te hebben gehouden met art. 43, §2 Vreemdelingenwet dat bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Meer bepaald stelt de gemachtigde voor de Staatssecretaris van Asiel en Migratie hieromtrent dat met het verblijf van concludant in België sinds 21.03.2000 geen rekening kan worden gehouden als bewijs van integratie, gezien hij hier jaren onder valse voorwendselen heeft verbleven. Concludant kan zich hier niet akkoord mee verklaren.

Zoals reeds eerder gesteld, pleegde concludant de feiten van valse naamdracht enkel en alleen om zijn verleden te ontvluchten. Op geen enkele manier had concludant hiermee de intentie om zijn naasten of medeburgers in gevaar te brengen of schade toe te brengen.

Tevens was concludant vóór zijn arrestatie in 2015 al volledig geïntegreerd in onze maatschappij. Zijn integratie blijkt ontegensprekelijk uit volgende elementen:

- Concludant volgde lessen Nederlands (ATN) in Brugge om te kunnen communiceren met de familie van zijn echtgenote, om makkelijker werk te vinden enz. Intussen verblijft concludant al 22 jaar in België en spreekt hij al jaren perfect en nog uitsluitend Nederlands.

- Hij volgde een opleiding als metser aan de VDAB te Roeselare en vond vast werk als metser bij de aannemer [F.W.] die zijn bedrijf heeft in de [...].

- In 2003 huwde concludant zijn huidige echtgenote. Samen hebben zij drie kinderen die inmiddels 19, 16 en 14 jaar oud zijn. Zijn gezin heeft geen enkele link met Albanië. Concludant heeft hen ook nooit de Albanese taal geleerd. Zijn kinderen hebben altijd school gelopen in België en ook zijn echtgenote heeft een vaste benoeming als onderwijzeres. Bijgevolg bevindt het volledige familiale en sociale leven van concludant en zijn gezin bevindt zich uitsluitend in België. Hierbij spreekt het voor zich dat concludant zijn gezin niets te bieden heeft vanuit Albanië. Enkel in België kan concludant een gezinsleven hebben en uit bouwen.

- Tevens blijkt uit het adviesrapport van de PSD en uit de recente beslissing van het gevangeniswezen dat zij de kans zeer laag inschatten (tot zelfs onbestaande) dat concludant zich zou onttrekken aan zijn staf (stn. 19 en 24). De reden hiervoor is simpel: concludant kiest resoluut voor zijn gezin in België en als echtgenoot / vader neemt hij alle hiermee gepaard gaande verantwoordelijkheden op zich. Uiteraard kan concludant dit enkel vanuit België. Concludant heeft dan ook geen enkele intentie om ooit te vluchten of terug te keren naar Albanië.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verliest ook uit het oog dat concludant vóór zijn gevangenschap méér dan tien jaar als Belg door het leven is gegaan. Concludant beschouwt zichzelf al lang niet meer als Albanees, maar wel als Belg. Concludant een verblijfstitel weigeren zou hem enkel belemmeren om zich opnieuw te integreren in onze maatschappij. Uiteraard kan dit onze samenleving niet ten goede komen.

Bijkomend zou bij een bevestiging van de negatieve verblijfsbeslissing het hele project tot re-integratie zoals aangeboden door het gevangeniswezen (met uitgaansvergunningen, volgen van cursussen / opleidingen, penitentiaire verlopen enz.) - en dat door concludant vlekkeloos wordt uitgevoerd - volledig zijn doel voorbijschieten. Opnieuw heeft niemand hier baat bij en kan dit niet de bedoeling zijn van de Belgische Staat.

[...]

Vervolgens is de gemachtigde voor de Staatssecretaris van Asiel en Migratie van oordeel dat niets concludant zou weerhouden om zijn gezinsleven te onderhouden in zijn land van herkomst. Zijn gezin zou bij hem op bezoek kunnen komen en tijdens de periodes van scheiding zouden moderne communicatie-technologieën concludant in staat kunnen stellen om in nauw contact te blijven met zijn kinderen. Concludant betwist deze motiveringen met klem.

Begin 2000 verliet concludant zijn land van herkomst en sindsdien verblijft hij ononderbroken in België. Aldus heeft concludant op heden al meer dan 22 jaar geen enkele band meer met zijn land van herkomst (Albanië). Zijn beide ouders zijn overleden en heeft hij geen enkel contact met zijn broer en zus. Aldus heeft concludant bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen idee in welke regio van Albanië hij zou terecht komen.

Tevens beschikt zijn echtgenote als leerkracht wel over een degelijk inkomen, maar heeft zij niet de financiële mogelijkheden om meerdere keren per jaar te reizen met haar gezin naar Albanië. Dit zorgt

ervoor dat er slechts één bezoek / hoogstens twee bezoeken per jaar naar Albanië zouden kunnen plaatsvinden. Tussen ieder bezoek zouden er bijgevolg steeds zeer lange periodes van scheiding zijn. Bijkomend heeft conculant geen garantie in contact te kunnen blijven met zijn gezin via moderne communicatietechnologieën. Een goed mobielnetwerk is niet overal voorhanden in Albanië.

Met zo weinig bezoeks- en contactmogelijkheden spreekt het voor zich dat conculant vanuit Albanië geen banden kan onderhouden met zijn gezin en hij uiteindelijk volledig van hen zal vervreemden. Aldus zou een terugkeer naar Albanië conculant volledig het recht ontnemen om een gezinsleven te hebben en uit te bouwen met zijn echtgenote en drie kinderen. Een dergelijke situatie is evident in strijd is met het recht op gezinsleven zoals bepaald in art. 8 EVRM.

[...]

Besluit: Rekening houdende met het voormelde, is het duidelijk dat de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onvoldoende rekening heeft gehouden met de criteria zoals bepaald in art. 43, §2 Vreemdelingenwet, dan wel deze criteria op een verkeerde manier heeft geïnterpreteerd in huidig dossier.

De weigeringsbeslissing van 19.05.2022 is dan ook ontegensprekelijk in strijd met art. 43 Vreemdelingenwet en dient door Uw Raad te worden vernietigd.

[...] Voor het overige voldoet conculant aan alle voorwaarden voor een gezinshereniging zoals bepaald in artikel 40ter Vreemdelingenwet.

[...]

Voor het overige voldoet conculant aan alle voorwaarden om op grond van gezinshereniging als vader van twee Belgische minderjarige kinderen en als echtgenoot van een Belgische tot een verblijf in België te worden toegelaten:

[...] Bewijs van gezin - bewijs van vader van twee Belgische minderjarige kinderen

Conculant vormt door middel van een huwelijk op 28.03.2003 afgesloten voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Wervik een gezin met (stn. 4 en 8) :

- Mevrouw [E.P.] (RR. nr. [...]), geboren op [...] te Menen en thans wonend te [...]

Uit dit huwelijk zijn er drie kinderen geboren (stn. 5-8) :

- [T.S.] (RR. [...]), geboren op [2003] te Roeselare, en thans wonend te [...] (thans 19 jaar);

- [L.S.] (RR. [...]), geboren op [2006] te Roeselare, en thans wonend te [...] (thans 16 jaar);

- [B.S.] (RR. [...]), geboren op [2008] te Roeselare en thans wonend te [...] (thans 14 jaar).

Conculant legt de geboorteaktes voor van voornoemde kinderen waaruit blijkt dat hij effectief hun vader is.

Enkel de oudste zoon [T.] is thans reeds meerderjarig, maar verblijft nog bij zijn moeder.

[...] Huwelijk met een Belg

Zoals hierboven vermeld, huwde conculant op 28.03.2003 met mevrouw [E.P.] (st. 4), die beschikt over de Belgische nationaliteit (st. 8).

Beiden waren ouder dan 18 jaar op het ogenblik van hun huwelijksluiting. Dit blijkt uit wat vermeld staat op de huwelijksakte.

Ten onrechte spreekt de gemachtigde voor de Staatssecretaris van Asiel en Migratie in zijn beslissing van 19.05.2022 over de "voormalige partner" van conculant. In tegenstelling tot wat de gemachtigde staatssecretaris laat uitschijnen betreft mevr. [E.P.] wel degelijk nog steeds de huidige echtgenote van conculant.

[...] Bewijs van identiteit

Conculant voegt bij dit verzoekschrift een kopie van zijn geboorteakte, dat stuk moet volstaan als bewijs van identiteit (st. 3).

[...] Bewijs van gezinsleven ondanks gevangenschap

Toen conculant in 2015 werd gearresteerd, vreesde hij dat zijn huwelijk met zijn huidige echtgenote snel zou eindigen. Hij zou dit uiteraard bijzonder erg gevonden hebben doch hij zou er begrip voor gehad hebben. Evenwel heeft zijn echtgenote hem niet laten vallen. Integendeel zij is hem al die tijd en dit tot op heden blijven steunen. Zij doet dit omdat zij conculant graag ziet, omdat zij weet hoe conculant thans leeft en uiteraard ook omdat conculant de vader is van haar drie kinderen.

Sinds zijn arrestatie koestert conculant de oprechte wens om na zijn vrijlating terug zijn gezinsleven te hernemen en dus terug te gaan samenwonen met zijn echtgenote en drie kinderen (st. 19). Ondanks zijn gevangenschap heeft conculant nog steeds een zeer hechte relatie met zijn echtgenote en zijn drie kinderen. Toen hij nog in de gevangenis in Italië verbleef, kwam zijn echtgenote samen met de drie kinderen hem tijdens meerdere schoolvakantie bezoeken (st. 19). Sinds conculant in de gevangenis te Oudenaarde verblijft, komt zijn echtgenote hem samen met de kinderen meerdere keren per week bezoeken (st. 11 en 19).

Zijn echtgenote doet er al het mogelijke aan om concluant te helpen, zo ondernam zij reeds de nodige stappen om zowel de huwelijksakte te laten verbeteren, alsook de geboorteaktes van de drie kinderen (st. 9). Uiteraard doet zij dit alles omdat het ook haar grote wens is om het gezinsleven met concluant zo snel als mogelijk te kunnen hernemen. Er moet dan ook niet aan getwijfeld worden dat concluant bij een (voorwaardelijke) invrijheidstelling meer dan welkom zal zijn bij zijn echtgenote en zijn drie kinderen. Concluant geeft nog mee dat hij een deel van het geld dat hij in de gevangenis verdient aan zijn echtgenote geeft teneinde haar te helpen om financieel rond te komen (st. 12). Al deze elementen tonen aan dat er tussen concluant en zijn echtgenote en de drie kinderen er een oprechte en authentieke band bestaat. Deze band is uiteraard vooral emotioneel en affectief maar dus ook, zij het op heden minder belangrijk, ook financieel.

De gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat concluant reeds eind 2015 zijn Belgische nationaliteit zou zijn afgenomen. Evenwel werd concluant hiervan nooit op de hoogte gebracht. Het is pas na de procedure tot verbetering van zijn huwelijksakte / geboorteakten van zijn kinderen (vonnis dd. 17.12.2020 - st. 9) én na zijn effectieve naamsverandering in mei 2021 (stn. 4-7), dat concluant melding kreeg van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij illegaal verbleef in België.

Concluant en samen met hem zijn echtgenote en drie kinderen wensen met huidige procedure de illegale verblijfssituatie van concluant in België te regulariseren. Deze regularisering is belangrijk om niet te zeggen essentieel om concluant de kans te geven om in aanmerking te komen voor een vervroegde invrijheidstelling. Zonder deze regularisering kan concluant niet vervroegd vrijkomen en bovendien, zelfs al zou dit mogelijk zijn, dan nog zit hij met het probleem dat hij hier dan als illegaal zou verblijven.

[...] Bijkomende voorwaarden voor een echtgenoot van een Belg

In toepassing van artikel 40ter Vreemdelingenwet legt concluant bijkomend de volgende bewijzen voor :

- De echtgenote van concluant, mevrouw [E.P.], beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Meer bepaald is mevrouw [P.] vast benoemd als onderwijzeres in de Basisschool van het Gemeenschapsonderwijs gevestigd te Menen, [...] (st. 14).

De loonfiches en de aanslagbiljetten personenbelasting aanslagjaar 2020 en 2021 van mevrouw [P.] tonen duidelijk aan dat zij over voldoende inkomsten beschikt om zowel hun drie kinderen te onderhouden als concluant teneinde te vermijden dat hij bij zijn vrijlating ten laste zou vallen van het OCMW. (stn. 13, 15 en 23).

- Tevens is mevrouw [P.] eigenares van de woning, gelegen te [...] (st16a) alwaar zij en haar gezin thans wonen.

Woonstcontrole zal dadelijk aantonen dat deze woning voldoet aan alle elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid, zoals bepaald in art. 2, §1, lid 1 Woninghuurwet.

De woning van mevrouw [P.] is voldoende ruim om er met vijf personen te wonen, te koken en te slapen (st. 16B).

- Concluant en zijn echtgenote zijn beiden aangesloten bij de mutualiteit Bond Moyson (st. 17). Aldus beschikken zij beiden over een ziekteverzekering die hun risico's dekken in België.

[...] Besluit.

Gelet op voormelde elementen, meent concluant wel degelijk te voldoen aan de voorwaarden opdat hij een verblijfstitel in België kan verkrijgen op grond van gezinshereniging. Sterker zelfs, onze maatschappij heeft er geen enkel belang bij om concluant een verblijfsrecht te weigeren."

3.2. Verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3.3. In zoverre verzoeker aangeeft de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk te betwisten moet worden aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Hij voert tevens de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.5. De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenote, wordt geweigerd, op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° [...];

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

3.6. Uit artikel 43, § 1, 2° juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet volgt dus dat er sprake dient te zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De beoordeling hieromtrent moet uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Een eerdere strafrechtelijke veroordeling is als zodanig geen reden voor een weigeringsbeslissing. Verder moet de genomen beslissing in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel, waarbij onder meer het gezinsleven van de betrokkene in rekening moet worden gebracht.

3.7. Er kan worden aangenomen dat voormelde wetsbepalingen beogen het bestuur in staat te stellen krachtdadig op te treden indien redenen van openbare orde dit vereisen, met eerbiediging evenwel van het recht op privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit recht is verder niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de

verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Ongeacht de vraag of de zaak vanuit het oogpunt van een positieve dan wel een negatieve verplichting moet worden bekeken, dient steeds aan de hand van een ‘fair balance’-toets te worden nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratie-controle of overwegingen inzake openbare orde.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.8. In de bestreden beslissing verwijst verweerder enerzijds naar de strafrechtelijke veroordeling van 12 november 2018 door de correctionele rechtbank van Leper tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor “*oplichting, valsheid in geschriften en gebruik particulieren, valse naamdracht*” en anderzijds naar de strafrechtelijke veroordeling van 15 juni 2016 door het Hof van Assisen van Bologna, Italië, tot een gevangenisstraf van 20 jaar voor de feiten gepleegd in 1999, met name “*moord, wegmaken van lijk, vrijheidsberoving-wederrechtelijke vrijheidsberoving door particulier*”. Verweerder wijst op de ernst van de gepleegde feiten en op het gegeven dat verzoeker bijzonder ernstige feiten heeft willen verhullen voor de autoriteiten. Hij stelt dat uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat verzoeker een persoonlijk gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Specifiek wat de gezinssituatie betreft, motiveert verweerder verder dat verzoeker had moeten weten dat zijn gedrag het verwerven van een regulier verblijf niet ten goede zou komen. Hij stelt dat verzoeker de band met zijn echtgenote en kinderen ook vanuit het buitenland kan onderhouden. Zo motiveert hij dat verzoeker en zijn echtgenote afspraken kunnen maken zodat de kinderen hun vader met enige regelmaat kunnen zien en verzoeker, eventueel gedeeltelijk van op afstand, zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Hij stelt dat de voormalige partner en kinderen verzoeker kunnen bezoeken in zijn land van herkomst of elders. Hij wijst nog op de moderne communicatietechnologieën die verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en de banden met hen verder te onderhouden. Verweerder oordeelt dat de gezinsbelangen van verzoeker ondergeschikt zijn aan de redenen van openbare orde en acht de bestreden beslissing in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM.

3.9. Verzoeker betwist dat hij actueel nog een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Hij betoogt dat bij de beoordeling geen rekening is gehouden met het geheel van de voorliggende feiten, in het bijzonder het lange tijdsverloop sinds de gepleegde feiten, het gegeven dat hij gedurende 22 jaar geen geweldplegingen of feiten waarmee medeburgers rechtstreeks schade wordt berokkend heeft gepleegd, de gegevens dat hij intussen een stabiel gezinsleven heeft uitgebouwd en een vaste tewerkstelling had en het gegeven dat hij intussen tot het inzicht is gekomen dat geweldplegingen verwerpelijk zijn. Hij voert aan dat hij gedurende de afgelopen zeven jaar als een model-gevangene zijn gevangenisstraf uitzat, dat hij hierdoor in aanmerking kwam voor penitentiare verlopen, uitgangsvergunningen en thans een voorlopige invrijheidstelling, dat uit niets blijkt dat het gevangenis-wezen hem nog in staat acht om gewelddaden of andere strafrechtelijke feiten te plegen en dat zij de kans op onttrekking aan zijn straf laag inschatten. Hij verwijst naar het adviesrapport van de psychosociale dienst

van de gevangenis om aan te tonen dat hij wel degelijk lessen heeft getrokken uit zijn verleden. Verzoeker benadrukt verder dat zijn gezinsleven met zijn echtgenote en drie kinderen zich volledig afspeelt in België. Hij betoogt ook dat dit enkel in België kan worden uitgebouwd en het gezinsleven onvoldoende is meegenomen in de beoordeling. Hij stelt dat de psychosociale dienst van de gevangenis de kans op onttrekking aan de straf zeer laag inschat, net omwille van het gegeven dat hij verantwoordelijkheid wil opnemen voor zijn gezin. Hij merkt op al 22 jaar geen enkele band meer te hebben met zijn land van herkomst. Hij stelt nog dat in de bestreden beslissing onterecht zijn echtgenote wordt aangeduid als zijn *“voormalige partner”*.

3.10. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag een begeleidend schrijven van zijn advocaat overmaakte. Hierin wordt verwezen naar een mail van een medewerker van de FOD Justitie van 20 september 2021 die bevestigt dat verzoeker in de gevangenis-keuken werkt, wat een vertrouwensfunctie is. In het schrijven wordt verder opgemerkt dat verzoeker intussen een opleiding loodgieterij volgt en hij bij de vzw Touché een cursus volgt om te leren spreken in scholen en een cursus agressiebegeleiding waarbij ook veel ruimere zaken worden besproken zoals zijn re-integratie in de maatschappij en in zijn gezin. Verzoeker gaf aan deze begeleiding intussen ook buiten de gevangensmuren te volgen, wat slechts mogelijk is omwille van zijn goede gedrag in de gevangenis. Hij wees ook op een adviesrapport van de psychosociale dienst van de gevangenis waaruit volgens hem ontegensprekelijk zijn goede gedrag blijkt. Hierin valt, wat betreft het detentieverloop, te lezen als volgt:

“Betrokkene heeft tot nu toe een zo goed als vlekkeloze detentie doorlopen op één melding in 2017 na. Deze melding ging over een discussie over zijn binnengebrachte kledij die hij niet onmiddellijk in ontvangst kreeg.

In de gevangenis van Oudenaarde volgde betrokkene de opleiding loodgieterij. Hij zal ook nog de bijkomende module 'sanitair' volgen. Hij is reeds geruime tijd tewerkgesteld in de keuken en voert zijn werk naar behoren uit.

Hij poetst zo'n 3 maal per dag zijn cel en spendeert zijn tijd voornamelijk aan sporten en werken. Daarnaast krijgt hij (in niet-coronatijden) 3 maal per week bezoek van zijn gezin. Momenteel vinden de bezoeken met zijn kinderen plaats via videochat. Zijn partner komt hem bezoeken in de gevangenis.

Betrokkene spreekt heel wat talen (Frans, Italiaans, Albanees, Engels, Nederlands en Russisch) en werd in St. Gillis vaak als tolk gebruikt. In de gevangenis van Oudenaarde wordt betrokkene ook af en toe gevraagd om te tolken bij Albanese nieuwkomers. Bij gedetineerden die al langer in de gevangenis verblijven, merken wij op dat ze betrokkene liever niet als tolk hebben. Betrokkene vertelt over zichzelf dat hij mensen nogal eens op de vingers durft te tikken met de boodschap zich te herpakken of hun leven te beteren dus vermoedelijk kadert de weigerachtigheid van andere gedetineerden om hem te laten tolken hierin, zij ervaren hem soms als bemoeizuchtig.

Betrokkene geeft aan zich niet helemaal thuis te voelen binnen de gevangenis. Hij trekt wel wat op met verschillende Albanezen maar zegt, zoals hierboven al beschreven, hen vooral duidelijk te willen maken dat het plegen van feiten eens moet stoppen, zeker wanneer hij bepaalde mensen steeds terug ziet keren. Hij ervaart dat ze zijn raad vooral weglachen. Verder probeert hij zich zo weinig mogelijk te mengen in ruzies maar zal hij wel trachten mensen uit elkaar te halen zonder geweld. Zelf ervaren wij betrokkene als een hele trotse en nette man. Hij zal zelf nooit conflicten uitlokken maar hij zal zich ook niet laten doen.

In de gevangenis volgt betrokkene reeds geruime tijd begeleiding bij VZW Touché. Hoewel dit over agressiebegeleiding gaat, stelt betrokkene dat het inhoudelijk eigenlijk nooit over agressie gaat maar over andere onderwerpen die moeilijk voor hem zijn (zijn rol als vader, zijn leven in de gevangenis, moeilijke emoties etc.).”

Inzake het reclasseringsplan wordt in het adviesrapport gesteld:

“Betrokkene kan wat woonst terecht in zijn eigen woning die hij samen met zijn vrouw heeft gekocht [...]. Reeds voor zijn opsluiting leefde hij daar gedurende verschillende jaren met zijn gezin. Een maatschappelijke enquête bij mevrouw werd aangevraagd (zie SIDIS). Uit deze maatschappelijke enquête weerhouden we dat betrokkene meer dan welkom is bij zijn gezin. Mevrouw is op de hoogte van de gepleegde feiten en veroordeelt deze. Anderzijds is zij van mening dat betrokkene voldoende heeft aangetoond dat er geen recidivegevaar schuilt.

Qua tewerkstelling dacht betrokkene in eerste instantie terug terecht kunnen bij zijn vorige werkgever in de bouw. Die man gaat echter op pensioen waardoor dit niet mogelijk meer is. Zijn werkgever was zeer tevreden van hem en betrokkene deed dit werk erg graag. Een vriend van zijn vorige werkgever wil hem hierdoor zelf in dienst nemen. Hij zou aan de slag kunnen als klusjesman in een voorziening voor mensen met een beperking. Betrokkene zou dit in het verleden al eens een korte periode gedaan hebben en geeft aan dat hij dit fijn werk vond. Ook de werkuren van 8u tot 16u spreken hem aan. Aangezien de voorziening

zo'n 30 km van zijn huidige woonst is, zou betrokkene nog voldoende tijd hebben om deze met zijn kinderen door te brengen.

Betrokkene volgt intra muros begeleiding bij VZW Touché. Hoewel dit in principe agressiebegeleiding betreft, wordt er over veel ruimere zaken gesproken (bvb. de re-integratie in de maatschappij en zijn gezin). Betrokkene volgt deze begeleiding inmiddels ook buiten de gevangenis muren verder."

Inzake de toekenning van penitentiaire verlof wordt volgend advies gegeven:

"Betrokkene stelt momenteel de vraag naar penitentiair verlof zodat hij tijd door kan brengen met zijn vrouw en hun kinderen in hun woonst te Geluwe.

Wij overlopen de wettelijke tegenindicaties:

• risico op onttrekking aan de strafuitvoering

Bij deze tegenindicatie kunnen wij moeilijk rond het feit dat betrokkene, na de feiten in 1999, de benen heeft genomen en in België is terecht gekomen waar hij gedurende vele jaren onder de radar heeft geleefd en een stabiel leven heeft uitgebouwd. Op 17/08/2015 werd betrokkene aan zijn woning gearresteerd nadat hij al een aantal dagen werd geobserveerd door het FAST-team van de politie. Betrokkene stelt dat hij wist dat ze hem gevonden hadden maar zijn leven in België met zijn gezin niet meer wou achterlaten. Hij heeft er dan ook voor gekozen om niet meer te vluchten en zijn straf te ondergaan. Verder merken we op dat betrokkene intussen echtgenoot en vader van drie kinderen is. Zijn gezin betekent alles voor hem en dat wil hij niet op het spel zetten. Het is dan ook aan betrokkene om dit te bewijzen. Wij schatten te kans op onttrekking aan de straf als laag in. Bovendien heeft hij reeds vier uitgaansvergunningen correct uitgevoerd. De laatste uitgaansvergunning kon hij alleen opnemen en bovendien was hij toen al op de hoogte van het feit dat hij op dit moment geen recht op verblijf meer heeft. Hij is alsnog tijdig en correct terug gekeerd naar de gevangenis.

ADVIES: wij geven momenteel een positief advies voor de toekenning van het penitentiair verlof."

3.11. Verweerder wijst er volkomen terecht op dat er in hoofde van verzoeker sprake is van bijzonder ernstige feiten. Evenwel vereist de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dat de persoonlijke gedragingen van verzoeker ook actueel nog een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormen. Dit vereist een concrete beoordeling, waarbij alle relevante gegevens zoals ze voorliggen moeten worden betrokken en waarbij het evenredigheidsbeginsel moet worden gerespecteerd. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag enkele gegevens en stukken overmaakte die volgens hem aantonen dat er actueel van hem geen gevaar voor de openbare orde meer uitgaat, onder meer ook gelet op zijn stabiele gezinssituatie. Er blijkt niet dat verweerder deze gegevens en stukken mee in rekening heeft genomen bij zijn beoordeling. Het komt niet toe aan de Raad om deze gegevens en stukken zelf, in de plaats van het bestuur, te beoordelen. Nog blijkt dat verweerder bij de evenredigheidstoetsing tussen de redenen van openbare orde en verzoekers gezins-belangen de Belgische echtgenote foutief aanduidt als de "voormalige partner", waarmee onterecht wordt aangegeven als zou er tussen hen niet langer een gezinsband bestaan. De voorliggende gegevens wijzen evenwel duidelijk op duurzame, oprechte en daadwerkelijk beleefde gezinsbanden tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote, alsook tussen verzoeker en zijn drie Belgische kinderen. Gelet op dit alles dient verzoeker te worden bijgetreden in zijn betoog dat niet blijkt dat verweerder zich bij de beoordeling van de aanvraag heeft gesteund op het geheel van de voorliggende feitelijke gegevens, wat maakt dat in het verlengde hiervan ook niet blijkt dat hij deze correct heeft beoordeeld. Er blijkt niet dat de redenen van openbare orde op correcte wijze zijn afgewogen tegen verzoekers gezinsbelangen.

3.12. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS